

19 Νοεμβρίου 2021

«Τί έχουμε να πούμε ως Εκκλησία στους νέους;» Διάλογος στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)
/ Πολυμέσα - Multimedia

Αν μπορούσαμε να πούμε κάτι στα νέα παιδιά σήμερα, είναι απλά να τους δείξουμε τον Χριστό, να τους δείξουμε αυτόν τον δρόμο. Μέσα από το προσωπικό βίωμα και την προσωπική εμπειρία στην καθημερινότητα και φυσικά μέσα από τις εμπειρίες και τα βιώματα των αγίων.

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «ENOPIA εν δράσει...», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 5 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο Νικόλαος Σαμπαζιώτης, Υπεύθυνος των εκδόσεων «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», φιλοξένησε τον π. Σπυρίδωνα Σκουτή, κληρικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών σε μια συνάντηση με θέμα: «Τί έχουμε να πούμε ως Εκκλησία στους νέους;».

Η συνάντηση, μεταδόθηκε από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του «ENOPIA εν δράσει...» στο YouTube.

Μιλώντας με αυτοκριτική διάθεση και ειλικρίνεια, ο π. Σπυρίδων έδωσε το στίγμα της συζήτησης λέγοντας ότι πριν πούμε κάτι στα παιδιά, οφείλουμε πρώτα να τα αγκαλιάσουμε και να τα ακούσουμε, πάντοτε με αγάπη. Κι από εκεί και πέρα, να δούμε όλη αυτήν την δυσκολία της ποιμαντικής, σε μία άλλη πτυχή.

Να μην το δούμε επιφανειακά, αλλά πνευματικά και οντολογικά. Δεν υπάρχει σκοπός να πείσουμε κάποιον, για κάτι και για κάποιον λόγο. Έχουμε τον Χριστό, ο Χριστός είναι Εκκλησία και η Εκκλησία είναι ο Χριστός, ο οποίος φανερώνεται και ακτινοβολεί.

«Και αν μπορούσαμε να πούμε κάτι στα νέα παιδιά σήμερα, είναι απλά να τους δείξουμε τον Χριστό, να τους δείξουμε αυτόν τον δρόμο. Μέσα από το προσωπικό βίωμα και την προσωπική εμπειρία στην καθημερινότητα και φυσικά μέσα από τις

εμπειρίες και τα βιώματα των αγίων.

Για κάποιον λόγο, τον κρύβουμε τον Χριστό, γι' αυτό και πολλοί νέοι έχουν μια διαστρεβλωμένη άποψη, την οποία έχουν φυλακίσει μέσα τους, από κάποιες θρησκευτικές ιδεοληψίες και έχουν δομήσει μια άποψη πολύ επιφανειακά, έχοντας ίσως και κακά παραδείγματα.»

Στα νέα παιδιά δεν λείπουν τα λόγια, όπως τόνισε ο π. Σπυρίδων, γιατί μπορούν να τα βρουν γραμμένα, ειδικά μέσω του διαδικτύου. Το θέμα είναι να δουν το βίωμα του Χριστού σε κάποια πρόσωπα, την αγάπη που αυτά ακτινοβολούν.

Οφείλουμε πρωτίστως να αποκαλύψουμε στα παιδιά αυτό το βίωμα, που οφείλουμε να βιώνουμε μέσα στην Εκκλησία και το ακτινοβολούμε καθημερινά και πρακτικά μέσα στη ζωή μας, από όλες τις καταστάσεις.

Επίσης, συνέχισε, για κάποιο λόγο βιαζόμαστε, ξεχνάμε ότι οι νέοι δεν είναι αντικείμενα, δεν είναι ένας υπολογιστής που βάζουμε κάποιες εντολές και τακτοποιούνται τα πράγματα.

Κάθε άνθρωπος έχει την προσωπικότητα του, την ελευθερία του, τα βιώματα του, την εσωτερική του ολοκλήρωση. Η χάρις ενεργεί μέσα από την υπομονή, μέσα από την υποχώρηση που θα κάνουμε.

«Έχει έτσι το παιδί το χρόνο του, την δική του πάλη κι εμείς οφείλουμε να είμαστε εκεί προσευχητικά, όμορφα, ως παράδειγμα και σταδιακά θα δώσει ο Θεός. Οφείλουμε να επιτρέψουμε στον Θεό, να μπει στη ζωή μας και να αποκαλυφθεί μέσα από το δικό μας βίωμα και την καρδιά μας.

Αυτό που λείπει σήμερα, είναι ο αγιασμός, έστω η προσπάθεια σε αυτόν τον δρόμο, το αγιασμένο βίωμα. Αυτό μεταγγίζεται από μία σχέση, μία εμπιστοσύνη και από ένα βίωμα.»

Έχουμε θεοποιήσει τα λόγια, τα «πρέπει», το κήρυγμα, τις ταμπέλες, παρατήρησε στη συνέχεια ο π. Σπυρίδων. Ένα άλλο λάθος είναι ότι μεταφέρουμε κάποιες δικές μας σκέψεις και αντιλήψεις στα παιδιά.

Θα δώσουμε στο παιδί αυτό που χρειάζεται, την κατάλληλη στιγμή, στον κατάλληλο χρόνο, για να μπορεί αυτό μέσα του να ανθίσει.

Πρέπει να αναλογιστούμε, πόσες φορές διώξαμε κάποιον άνθρωπο ή κάποιο παιδί. Όχι μόνο στην κατ' ιδίαν συνομιλία, αλλά με κάποιο κήρυγμα, με κάποιο παράδειγμα, με κάποια παρατήρηση.

Πολλές φορές τον Χριστό ή τον κρύβουμε, ή τον αλλοιώνουμε, μεταφράζουμε έναν λάθος Χριστό.

Κάθε άνθρωπος είναι καθρέφτης στην εικόνα του Θεού. Αυτή είναι η μόνη εικόνα και δεν υπάρχουν πολλοί δρόμοι και πολλές αλήθειες. Η αλήθεια είναι ο Χριστός και ο δρόμος είναι ο ίδιος, τα δικά Του τα βήματα, οι δικές Του πατημασιές.

Πάω στο δικό Του πάτημα, είπε χαρακτηριστικά, αλλά με τη δική μου προσωπικότητα, με τι δικό μου το είναι. Κι αυτό είναι το ωραίο του Θεού, ότι με αγαπάει γι' αυτό που είμαι, για τα λάθη μου, τις πτώσεις μου, τις επιστροφές μου.

Και όπως είπε κλείνοντας:

«Η Εκκλησία, ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε σύγχρονη, να συγκαταβαίνει στον άνθρωπο και την εποχή. Οφείλουμε να δούμε αυτήν τη συγκατάβαση και την αλήθεια του Χριστού, που είναι διαχρονική.

Και να δούμε τα ποιμαντικά εργαλεία και τις λύσεις κάθε εποχής. Δεν πρέπει να δαιμονοποιούμε, ούτε την τεχνολογία, ούτε τους νέους ποιμαντικούς τρόπους. Όταν χρησιμοποιηθεί κάτι με σωστή προαίρεση, κατά Χριστόν, ο Θεός θα φωτίσει και θα το αναδείξει και θα το αγιάσει.

Οφείλουμε λοιπόν στην κάθε εποχή να πάρουμε τα ποιμαντικά εργαλεία της και μέσα από εκεί να αναδείξουμε χριστολογικά και αγιολογικά μηνύματα στους νέους και την κοινωνία μας. Το πως διαχειριζόμαστε τα πράγματα, θα αναδείξει τι είναι αυτό που κάνουμε σωστό, και τι λάθος.»

Τον διάλογο μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

[Τί έχουμε να πούμε ως Εκκλησία στους νέους;](#)